

DE VERWACHTING

WINTER.

En nu wacht de natuur.

Het bosch en de weiden en het bouwland en de tuinen wachten.

Alles wacht op herleving, op herbloei. De winter is het jaargetijde van het wachten.

Die stille boomen met hun kale takken of met hun naaldengroen — ze wachten.

En daarginds wacht het land onder het sneeuwkleed. Het sluimerende graan in den grond wacht.

De overblijvende planten in de tuinen wachten.

Heide en weide wachten op den nieuwen tijd, die zeker komen zal.

Op de rustige schapen, op de dartelende veulens.

Alles heeft zijn bestemden tijd.

December is de wintermaand, de stille maand, de kleurlooze maand.

En de natuur wacht op de vogels, die zingen, op de bloemen, die met rijke tintschakeeringen pronken.

Nu zijn de dagen grauw of ze zijn wit. In de stad komen boomen en bruggen en grachten schimmig uit in lichte nevels, in een schoonheid, die helle zonnedagen niet geven kunnen.

Of ook, de winterzon licht op het sneeuwlandschap.

Aan den voet der stammen ligt de sneeuw geheuveld en daar verderop verblindt het reine wit der vlakke. Vannacht gierde de storm door het bosch. Hij joeg de stofsneeuw voor zich uit met fel-koude kracht; hij blies de wolken op, die uiteen stoven, tot het sneeuwstof plekte aan den grond.

Nu is het stil. Alleen de voetstap van den wandelaar kritttert.

Een paar kraaien trippen lichte sporen in de blanke sneeuw. En in de winterrust van den helderen dag wachten de sparren en de dennen op de toekomst.

Straks komen mannen wat sparren halen. Ze schudden ze uit en laden ze op karren en rijden ze naar de stad, waar ze voor enkele stuivers verkocht worden, om over een paar dagen met zilverig siersel te pronken in gezellige huiskamers. De boomen, die blijven, wachten op den nacht. Waarin ze droomen zullen van hun verleden.

En na den nacht komt weer de dag en na dien dag weer de nacht. En na de vele nachten en dagen komt de lente. En bosschen en weiden en bouwland en tuinen wachten haar niet vergeefs.

Na Kerst ontwaakt de zon elken morgen vroeger. Het licht van den hemel zal het eerste lenteteeken zijn. Ze komen straks weer, de zachte zonnedagen. Want de natuur wordt verzorgd door Hem, Die haar schiep.

En Die bewaart de knoppen aan de struiken, opdat ze weer uitbloeien kunnen in volle rozen, en Die bewaart het graanzaad onder het sneeuwkleed, opdat het weer ontkiemen kan tot korenplant. Hij doet het brood uit de aarde voortkomen.

De natuur wacht op het wonder.

Het wonder der gaven Gods. Want God geeft elk jaar weer aan boozen en goeden brood en rozen.

Kerstfeest.

Feest der vervulde verwachting.

Van de verwachting der eeuwen.

Adam, de balling, had zijn vonnis gehoord. Maar had ook gehoord het Evangelie, Gods boodschap aan hem en zijn geslacht. En hij noemde zijn vrouw Heva: moeder der levenden.

154

Omdat hij het Evangelie geloofde. En verwachtte de verlossing van zonde en ellende.

Want ze zullen allen den dood sterven: hij en zij en de miljoenen, waarvan zij de stamouders heeten.

Moeder der dooden zal de eerste vrouw wezen. Maar boven de graven der menschen licht de zon.

Heva: moeder der levenden.

Door Hem, in Wien het Leven den dood zal overwinnen.

Heva, dat is de jubel op Adams Kerstfeest.

En later zal Abraham dit feest vieren in zijn verwachten. Hij begeerde Zijn dag te zien.

En alle vromen van het oude verbond zullen het vieren: de dichters zullen zingen en de profeten profeteeren van de vervulling hunner verwachting. In tabernakel en tempel heffen de priesters in blanke gewaden hun handen ten hemel, vanwaar de Hulp komen zal. Gods hoogepriester naderde jaar na jaar tot de gouden cherubim met het bloed, dat de verzoening beeldde van hemel en aarde.

Totdat de hemel op aarde daalde in het engelenkoor, dat zijn Gloria zong op de weide bij Bethlehem; van vrede op aarde en van welbehagen in menschen.

Totdat de hemel op aarde daalde in het Kindeke, Gods Zoon, die menschenzoon werd om Zich te laten opvoeden door zondaren, om te vervullen alle gerechtigheid.

En hiermee de verwachting van allen, die naar verlossing hadden uitgezien.

Simeon heeft het Kindeke in zijn armen genomen. Hij, die ook de vertroosting Israëls verwachtte. „Nu laat Gij Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord, want mijn oogen hebben Uw zaligheid gezien.”

En nu viert weer de verscheurde Christenheid haar Kerstfeest.

Bij de kribbe van Bethlehem kunnen we dan toch aan synthese denken. Hier knielen ze neer, de Christenen van alle landen. Hier is de eenheid der ééne, algemeene, Christelijke Kerk.

Hier zingen ze samen, den afstand belijdend tot het Kind in de kribbe: „Hoe zal ik U ontvangen?”

En hier herhalen ze het loflied en danklied der eeuwen: „Nu syt wellescome, Jesu, lieve Heer!”

Oudejaarsavond.

We herinneren en wachten.

Nog enkele uren en de klokken klagen dat het leven veroudert. Het jaar glijdt straks weg in het verleden. Het einde is nabij.

Een oude tijd verdwijnt. Een nieuwe tijd breekt aan.

En wij wachten.

En waarop wachten wij?

Het jaar, dat ging, had zijn vreugden en zijn smarten. Menschen werden geboren en menschen werden begraven. Successen werden geboekt en teleurstellingen werden geleden.

De menschen hebben gewacht op de vervulling der wenschen, die ze tot elkander op den Nieuwjaarsdag hadden gesproken.

Ditmaal overstemden de algemeene klachten zeker het gejuich der enkelen.

De toestand der wereld geeft ook thans nog geen reden om te verwachten, dat een betere tijd spoedig zal aanbreken.

Dat de malaise zal verdwijnen.

Dat, om het in medische taal te zeggen, de crisis er geweest is en de eerste teekenen van beterschap zich vertoonen.

Men hoopt op arbeid voor de werklozen. Op herleving van den handel. Op herbloei der industrie.

Men hoopt..... Maar men verwacht niet, wat men hoopt; men verwacht eer het tegengestelde.

Daarom klagen de klokken die het oude jaar uitluiden. En het nieuwe begint met de oude zorgen.

En tòch..... heeft Kerstfeest dan niets op den Oudejaarsdag te zeggen? Kerstfeest spreekt ons van de op-

lossing van de ernstigste crisis, die tenslotte van alle crisis oorzaak is. Ook op den Oudejaarsdag ga men naar Bethlehem. In de kribbe is het heil der wereld. Bij Hem, die Zich zoo diep vernederde, om de menschen te kunnen redden in den grootsten nood, is hulp voor onze arme wereld. Maar bij Hem alleen.

„En nu, wat verwacht ik, Heere! Mijn hoop, die is op U!”

A. L. v. HULZEN

